

விசுவாசத்தில் கருத்தொருமைப்பாடு

வேதாகமம் கூறுவதைச் செய்தல் பற்றிச் சிலமக்கள் உண்மையாக இராததால், ஆராதிப்பது எப்படி என்பதன்மீது கருத்துவேறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன என்று ஒருவர் யூதிக்கலாம். தங்களைக் கிறிஸ்தவர்கள் என்று கருதுகிற சிலர் வேதாகமத்தைத் தேவனுடைய அதிகாரத்துவமுள்ள வசனமாக உண்மையில் கண்ணோக்குவதில்லை என்பது நிச்சயம். இருப்பினும், வேதவசனங்களின் போதனைகளுக்குக் கீழ்ப்படிய உறுதிக்கொண்டுள்ள பலர் உண்மையாக உள்ள மற்றவர்களுடன் நேர்மையான கருத்து வேறுபாடுகளை கொண்டுள்ளனர்.

இரு குழுவினருமே வேதாகமம் கூறுவதைச் செய்ய உண்மையாக முயற்சி செய்துகொண்டு இருந்தால், கருத்துவேறுபாடுகள் எழுவது ஏன்? முதலாவது, மக்கள் பல்வேறு பின்னணிகள் மற்றும் அனுபவங்களுடன் தேவனுடைய வசனத்தைப் படிக்க வருகின்றனர். இரண்டாவது, விசுவாசிகள் ஆவிக்குரிய புரிந்துகொள்ளுதல் மற்றும் மேம்பாடு ஆகியவற்றில் பல்வேறு படிநிலைகளில் உள்ளனர். பின்னணி மற்றும் பக்குவம் ஆகியவற்றில் உள்ள வேறுபாடுகள், வேதாகமம் போதிப்பது என்ன என்பது பற்றிய பொதுவான புரிந்துகொள்ளுதலுக்கு வருதலில் அறைகூவலை உருவாக்குகின்றன. இது நாம் சத்தியத்தை அறிய முடியாது என்று அர்த்தப்படுவதில்லை (காண்க யோவான் 8:32; 17:17; 1 தீமோத்தேயு 2:3, 4). இது, ஒவ்வொரு வழியும் சரியானதாகவே உள்ளது என்றோ அல்லது நாம் அறியத் தேவையானவற்றை வெளிப்படுத்துவதில் தேவன் தெளிவற்றவராக அல்லது குழப்புவராக இருந்துள்ளார் என்றோ அர்த்தப்படுத்துவதும் இல்லை (காண்க 1 கொரிந்தியர் 14:33). மாறுபட்ட கண்ணோக்கங்கள், மக்கள் விஷயங்களை மாறுபட்ட வகையில் காண்பதற்குக் காரணமாகலாம் மற்றும் சில வேளைகளில் அவைகள் சத்தியத்தை உய்த்துணருவதை அதிக சிரமமானதாகவும் கூடும்.

கருத்தொருமைப்பாட்டை நோக்கி நகருதல்

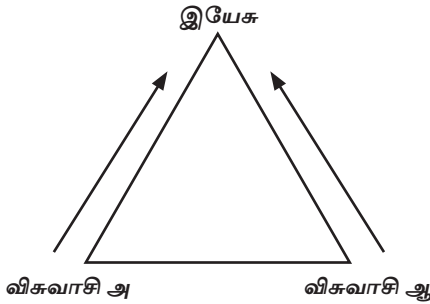
நாம் தேவனுடைய வசனத்தைப் படித்து, அவ்வாறு செய்கையில் “ஏகமனதும் ஏகயோசனையும் உள்ளவர்களாய்” (1 கொரிந்தியர் 1:10ஆ) இருத்தல் என்ற இலக்கை நமக்கு முன்பாகக் காத்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. மக்கள் அடிக்கடி கருத்து வேறுபடுவதால், உன்னதமான இந்த இலக்கை உணர்ந்தறிய நம்பிக்கை ஏதேனும் உள்ளதா? கொரிந்து சபையில் இருந்த சபையின் பிரிவினை மீதான பவுலின் விளக்கங்கள் இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலை வெளிப்படுத்துகின்றன.

1 கொரிந்தியர் 1:10ல் பவுல், பிரச்சனைக்கான தமது பதிலை, அதை

அடையாளம் காண்பதைக் கொண்டு தொடங்கினார். பின்பு அவர், சிலுவை மரணம் மற்றும் ஞானஸ்நானம் என்ற அடிப்படை போதனைகளின் மீது அடித்தளம் இடப்பட்ட கொரிந்தியரின் நடக்கைக்கு அறைகூவல் விடுத்தார். சூழ்நிலையைப் பற்றிய அவரது மறுகண்ணோட்டம், கொரிந்து சபையில் தீவிரமான கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தன என்று சுட்டிக்காண்பிக்கிறது:

சகோதரரே, நீங்களெல்லாரும் ஒரே காரியத்தைப் பேசவும், பிரிவினைகளில்லாமல் ஏகமனதும் ஏகயோசனையும் உள்ளவர்களாய்ச் சீர்பொருந்தியிருக்கும் வேண்டுமென்று, நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே உங்களுக்குப் புத்தி சொல்லுகிறேன். ஏனெனில், என் சகோதரரே, உங்களுக்குள்ளே வாக்குவாதங்கள் உண்டென்று குலோவையாளின் வீட்டாரால் உங்களைக்குறித்து எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. உங்களில் சிலர்: நான் பவுலைச் சேர்ந்தவனென்றும், நான் அப்பொல்லோவைச் சேர்ந்தவனென்றும், நான் கேபாவைச் சேர்ந்தவனென்றும், நான் கிறிஸ்துவைச் சேர்ந்தவனென்றும் சொல்லுகிறபடியால், நான் இப்படிச் சொல்லுகிறேன். கிறிஸ்து பிரிந்திருக்கிறாரா? பவுலா உங்களுக்காகச் சிலுவையிலறைப்பட்டான்? பவுலின் நாமத்தினாலேயா ஞானஸ்நானம் பெற்றீர்கள்? (வசனங்கள் 10-13).

கொரிந்தியர்கள் மனித ஞானத்தின்மீதான தங்கள் நேசத்தைக் கைவிட வேண்டும் என்றும் (1 கொரிந்தியர் 1:18-31) கிறிஸ்துவின் சிலுவையில் காணப்படுகிற தேவஞானத்திற்குத் திரும்பவேண்டும் (2:1-5) என்றும் அவர்களுக்குப் பவுல் கூறினார். இந்த ஞானம் தமக்கும் தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட மற்ற செய்தியாளர்களுக்கும் தேவனுடைய ஆவியானவரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டு இருந்ததால், இதை அவர்கள் அறியமுடியும் என்று அவர் கூறினார் (2:6-13). கொரிந்துவில் இருந்த சகோதர சகோதரிகள் “கிறிஸ்துவின் சிந்தையை” கொண்டிருக்க வேண்டும் (2:16ஆ) என்று அவர் வேண்டிக்கேட்டுக் கொண்டார். பவுல் தமது சிந்தையில் கொண்டிருந்த இலக்கைப் பின்வரும் வரைபடம் விவரிக்கக் கூடும்:

விசுவாசி அ மற்றும் விசுவாசி ஆ என்பவர்கள் முக்கோணத்தின் அடித்தளத்தினுடைய இரு எதிரெதிர் மூலைகளில் உள்ளனர், இவர்கள் ஏதோ கேள்வியொன்றின் மீது கருத்து வேறுபாடு கொண்டிருப்பதாக இதன் மூலம் விவரிக்கப்படுகிறது.

இவர்கள் தங்கள் கருத்து வேறுபாட்டைத் தீர்த்துக்கொண்டு ஒன்றாக வர பல வழிமுறைகள் உள்ளன. (1) இவர்கள் தங்கள் இரு நிலைப்பாடுகளுக்கு மத்தியிலான ஒரு இடத்தில் சந்தித்து உடன்பாட்டை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியும். (2) அ என்பவர் தமது நிலைப்பாடு சரியானது என்று ஆ என்பவரை இணங்க வைத்து, அ என்பவர் ஆ என்பவரின் பக்கமாகச் செல்ல முடியும். (3) இதற்கு நேரெதிரானது நடக்கக் கூடும், அதாவது அ என்பவர் ஆ என்பவரின் பக்கமாகச் செல்ல முடியும். இருப்பினும் உண்மையான ஒருமைப்பாட்டைச் சாதிக்க, அவர்கள் தேவனுடைய வசனம் போதிப்பது என்ன என்பது பற்றிப் பொதுவான புரிந்து கொள்ளுதலை அடைய வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், அவர்கள் சத்தியத்தின் அடிப்படையில் ஒன்றிணைய வேண்டும். இதைச் செய்யும் வரையில் அவர்களிடையே ஒருமைப்பாடு நிலவ இயலாது.

யோவான் 17ல் இயேசுவின் ஜெபம் ஒருமைப்பாட்டின்மீது கவனம் குவித்தது. அவர் பின்வரும் வேண்டுகோளை ஏற்படுத்தினார்:

நான் இவர்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளுகிறதும்ல்லாமல், இவர்களுடைய வார்த்தையினால் என்னை விசுவாசிக்கிறவர்களுக்காகவும் வேண்டிக்கொள்கிறேன். அவர்களெல்லாரும் ஒன்றாயிருக்கவும், பிதாவே, நீர் என்னை அனுப்பினதை உலகம் விசுவாசிக்கிறதற்காக, நீர் என்னிலேயும் நான் உம்மிலேயும் இருக்கிறதுபோல அவர்களெல்லாரும் நம்மில் ஒன்றாயிருக்கவும் வேண்டிக்கொள்கிறேன் (வசனங்கள் 20, 21; என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது).

சத்தியத்தினுள் ஒருமைப்பாடு சாத்தியமாவது எவ்வாறு? இது சாதிக்கப்படுவதற்கு ஒரே ஒரு வழி மாத்திரமே உள்ளது என்று, 1 கொரிந்தியர் நிருபத்தில் 1 மற்றும் 2 ஆகிய அதிகாரங்கள் நமக்குக் கூறுகின்றன: ஒவ்வொரு விசுவாசியும் இயன்ற அளவுக்கு இயேசுவுடன் மிகவும் நெருக்கமாக இருக்க வேண்டும் அல்லது பவுலின் வார்த்தைகளின்படி, “கிறிஸ்துவின் சிந்தை” உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும் (2:16ஆ). கிறிஸ்தவ சகோதரர்களும் சகோதரிகளும் இயேசுவுடன் எவ்வளவு நெருக்கமாக இருக்கின்றனரோ, அவ்வளவுக்கு அவர்கள் ஒருவர் மற்றவருடன் நெருக்கமாக இருப்பார்கள். இரண்டு தனிநபர்கள் கிறிஸ்துவின் சிந்தை கொண்டவர்களாக இருக்கும்போது, அவர்கள் கருத்து ஒருமித்தவர்களாக இருப்பார்கள் மற்றும் அவர்கள் தேவனுடைய வசனத்தின்படி வாழ்பவர்களாக இருப்பார்கள்.

இசைக்கருவிகளின் இசையானது சபையின் இசை ஆராதனையின் ஒருபாகமாக ஏற்றுக்கொள்ளப் படக்கூடியதாக உள்ளது என்று நம்புபவர்கள், ஆராதனையில் தேவன் வாய்ப்பாட்டை உள்ளடக்குதலில் மாத்திரமே விருப்ப நோக்கம் கொண்டுள்ளார் என்று நம்புபவர்களிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவ்விரு நிலைப்பாடுகளும் ஒன்றுக்கு மற்றொன்று எதிராக இருப்பதால், இவையிரண்டுமே சரியானவைகளாக இருக்க இயலாது என்று நாம் அறிகிறோம். எனவே இந்தப் பாடக்கருத்தின்மீது “கிறிஸ்துவின் சிந்தை” (2:16) என்ன என்பதை நாம் கண்டறிய வேண்டும். பின்புதான் நாம் உண்மையான கருத்து ஒருமைப்பாட்டை அடைய முடியும். இந்தப் பாடமும் இதைத் தொடர்ந்து

வரும் இரு பாடங்களும், எந்தக் கேள்வியின் மீதும் கிறிஸ்துவின் சிந்தை என்ன என்பதை தீர்மானிப்பதற்கு புறச்சட்டகம் ஒன்றை முன்வைக்கும்.

அடிப்படையான தொடக்கம்

எபிரெயர் 11:6ம் வசனம் வேதாகமத்தின் அடிப்படையான போதனைகளில் ஒன்றாக உள்ளது: “விசுவாசமில்லாமல் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருப்பது கூடாதகாரியம்; ஏனென்றால், தேவனிடத்தில் சேருகிறவன் அவர் உண்டென்றும், அவர் தம்மைத் தேடுகிறவர்களுக்குப் பலன் அளிக்கிறவரென்றும் விசுவாசிக்கவேண்டும்.” விசுவாசத்தில் நடத்தல் அல்லது வாழ்தல் என்பதே தேவனுக்காக வாழ்தலாக உள்ளது (2 கொரிந்தியர் 5:7). இந்த போதனை வேதாகமம் முழுவதிலும் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக, ஆபிரகாமின் விசுவாசமே அவரைத் தேவன் ஆசீர்வதிக்கக் காரணமாயிற்று (ஆதியாகமம் 15:6; காண்க ரோமர் 4:9; யாக்கோபு 2:23). தீர்க்கதரிசிகள் இஸ்ரவேல் மக்களிடம், அவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட வேண்டும் என்றால், அவர்கள் விசுவாசத்தினால் வாழ வேண்டும் என்று கூறினர் (ஆபகூக் 2:4ஆ; காண்க ரோமர் 1:17). கிருபையினால், அதாவது விசுவாசத்தின் மூலமாக வரும் கிருபையினால் மாத்திரமே இரட்சிப்பு உண்டாகிறது என்று பவுல் போதித்தார் (எபேசியர் 2:8, 9). எபிரெயருக்கு நிருபத்தை எழுதியவர், விசுவாசமில்லாமல் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருப்பது கூடாத காரியம் என்று எழுதியபோது, அவர் இவ்விஷயம் பற்றி மிகையாக எதுவும் கூறவில்லை, ஆனால் விசுவாசத்தினால் வாழ்தல் என்றால் என்ன? நாம் விசுவாசத்தினால் வாழ்கிறோமா இல்லையா என்று எப்படி நாம் கூறமுடியும்? எந்த விஷயத்தின் மீதும் “கிறிஸ்துவின் சிந்தை”யைக் கண்டறிவதற்கு, அந்தக் கேள்விக்கு வேதாகமம் எவ்வாறு பதில் அளிக்கிறது என்பதை நாம் காணவேண்டும்.

வேதாகமச் சொற்றொடரின்படி, விசுவாசம் என்பது நம்புதல் என்பதாக மாத்திரமோ அல்லது காலங்கள் கடினமாக இருக்கும்போது தேவன் மீது நம்பிக்கை வைத்தல் என்பதாக மாத்திரமோ இருப்பதில்லை. விசுவாசம் என்பது மூன்று தனிச்சிறப்பான, இருப்பினும் பிரிக்க இயலாத கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது: “அறிவு, நம்பிக்கை வைத்தல் மற்றும் செயல்பாடு.”

எபிரெயர் 11:6 வசனம், இந்தக் கூறுகளைச் செயல்விளக்கப்படுத்துகிறது. தேவனைப் பிரியப்படுத்துவதற்குக் கிறிஸ்தவர்கள், தேவன் யார் என்ற மற்றும் அவர் எதை விரும்புகிறார் என்ற அறிவைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இந்த அறிவு எங்கே உள்ளதோ, அங்கே அவர் கேட்கிறவற்றைச் செய்வதற்கு இணையான ஒரு விருப்பம் இருக்க வேண்டும் (காண்க உபாகமம் 10:12, 13). நமது அறிவின் மீது செயல்படும் செயல்பாட்டில் நாம், தேவனைத் தேடுகையில் அவர் நமக்குப் பலன் அளிப்பதற்கு, நாம் தேவன் மீது நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். அறிவு, நம்பிக்கை வைத்தல், செயல்பாடு: இந்த மூன்றும், தேவனைப் பிரியப்படுத்தும் விசுவாசத்திற்குத் தேவையானவைகளாக உள்ளன.

யாக்கோபு நிருபம் 2ம் அதிகாரத்தில், விசுவாசத்தின் இயல்பு பற்றி இதேபோன்ற போதனை அடங்கியுள்ளது. 14ம் வசனம், “என் சகோதரரே, ஒருவன் தனக்கு விசுவாசமுண்டென்று சொல்லியும், கிரியைகளில்லாதவனானால் அவனுக்குப் பிரயோஜனமென்ன? அந்த விசுவாசம் அவனை இரட்சிக்குமா?” என்று கேட்கிறது. யாக்கோபு

தொடருகையில், விசுவாசம் இருத்தலைக் காண்பிக்கும் செயல்களோடு கூட அறிவும் நம்பிக்கை வைத்தலும் உள்ளடங்கியிருக்கின்றன என்பதைத் தெளிவாக்கினார். யாக்கோபு சிந்தையில் கொண்டிருந்த அறிவு, தேவன் இருக்கிறார் மற்றும் அவர் விசுவாசிக்கப்பட வேண்டும் என்ற உண்மையின் மீது மையங்கொண்டுள்ளது: “தேவன் ஒருவர் உண்டென்று விசுவாசிக்கிறாய், அப்படிச் செய்கிறது நல்லதுதான்; பிசாசுகளும் விசுவாசித்து, நடுங்குகின்றன” (வசனம் 19); “அப்படியே ஆபிரகாம் தேவனை விசுவாசித்தான், அது அவனுக்கு நீதியாக எண்ணப்பட்டது என்கிற வேதவாக்கியம் நிறைவேறிற்று; அவன் தேவனுடைய சிநேகிதனென்பட்டான்” (வசனம் 23). நம்பிக்கை வைத்தல் என்பது உண்மையான விசுவாசத்தின் பாகமாக உள்ளது என்று யாக்கோபு காண்பித்தார். ஆபிரகாம் தேவனை விசுவாசித்த காரணத்தால், தேவன் கூறியதை அவர் செய்தார்: “நம்முடைய பிதாவாகிய ஆபிரகாம் தன் குமாரன் ஈசாக்கைப் பலிபீடத்தின் மேல் செலுத்தினபோது, கிரியைகளினாலே அல்லவோ நீதிமாணாக்கப்பட்டான்?” (வசனம் 21). அறிவு, நம்பிக்கை வைத்தல் மற்றும் செயல்பாடு: யாக்கோபினால் விவரிக்கப்பட்டபடி நாம் ஆபிரகாமின் விசுவாசத்தில் இம்முன்றையும் காண்கிறோம்.

பவுலின் விசுவாசத்திலும் நாம், அறிவு, நம்பிக்கை வைத்தல் மற்றும் செயல்பாடு ஆகியவற்றைக் காணுகிறோம். உபத்திரவத்தைத் தாம் நீடிய பொறுமையுடன் சகித்திருந்ததன் மீதான விளக்கத்தில் பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு, “அதினியத்தம் நான் இந்தப் பாடுகளையும் அனுபவிக்கிறேன். ஆயினும் நான் வெட்கப்படுகிறதில்லை; ஏனென்றால், நான் விசுவாசித்திருக்கிறவர் இன்னார் என்று அறிவேன், நான் அவரிடத்தில் ஒப்புக்கொடுத்ததை அவர் அந்நான் வரைக்கும் காத்துக்கொள்ள வல்லவராயிருக்கிறாரென்று நிச்சயித்துமிருக்கிறேன்” என்று எழுதினார் (2 தீமோத்தேயு 1:12). பவுல் இயேசுவின் மீது விசுவாசம் கொண்டிருந்த காரணத்தினால், தாம் சகித்துக் கொண்டிருந்த வெட்கக்கேட்டை ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் வெற்றியை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்வார் என்றும் தமது உபத்திரவங்களுடன் கூட வெகுமதியையும் பெறுவார் என்றும் தைரியமாயிருந்தார் (காண்க 2 தீமோத்தேயு 4:6-8). அவர் இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கையை எவ்வாறு பெற்றிருந்தார்? அவர் மீட்பரின் பண்பை அறிந்திருந்தார். இயேசுவின் பண்பு மற்றும் வாக்குத்தத்தங்கள் பற்றிய அவரை அறிவு, எந்தச் சூழ்நிலையிலும் கர்த்தர் மீது நம்பிக்கை வைக்கும்படி அவரை வழிநடத்திற்று. அந்த நம்பிக்கையானது அவரை, உபத்திரவத்தையும் வெட்கக்கேட்டையும் சகித்துக் கொண்டு விசுவாசத்தில் செயல்படும்படியாக செயல்பாட்டிற்கு அவரை வழிநடத்திற்று.

உண்மையான விசுவாசம் கொண்டிருக்க, அறிவு, நம்பிக்கை வைத்தல் மற்றும் செயல்பாடு ஆகியவை தேவைப்படுவதால், நாம் எதை விசுவாசிக்கிறோம் மற்றும் நாம் என்ன செய்கிறோம் என்பவை முக்கியமானவைகளாக உள்ளன. தேவனுடைய பண்பு மற்றும் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார் என்பவற்றைப் பற்றிய தகுந்த அறிவு இல்லாமல், நாம் அவர்மீது நம்பிக்கை வைக்கவோ அல்லது அவரது கட்டளைகளைக் காத்து நடந்து கொள்ளவோ முடியாது. இருப்பினும் நாம், அவர் தமது வாக்கைக் காத்துக்கொள்வார் என்ற தைரியமான நம்பிக்கையின்றி, அவர் கூறுவதைச் செய்யாதிருந்தால், அவரைப் பற்றிய நமது அறிவு ஒன்றும் அற்றதாகிப் போகிறது. இவ்வாறாக நாம்,

தீமோத்தேயுவுக்குப் பவுல் பின்வருமாறு கூறுவது பற்றி திகைப்படைவதில்லை:

நீ கிறிஸ்து இயேசுவைப்பற்றும் விசுவாசத்தோடும் அன்போடும் என்னிடத்தில் கேட்டிருக்கிற ஆரோக்கியமான வசனங்களின் சட்டத்தைக் கைக்கொண்டிரு. உன்னிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்ட அந்த நற்பொருளை நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணுகிற பரிசுத்த ஆவியினாலே காத்துக்கொள் (2 தீமோத்தேயு 1:13, 14).

ரோமர்களுக்கு “உங்களுக்கு ஒப்புவிக்கப்பட்ட உபதேச சட்டத்திற்கு நீங்கள் மனப்பூர்வமாய்க் கீழ்ப்படிந்ததினாலே” (ரோமர் 6:17ஆ) என்பதை ரூபகப்படுத்தி கர்த்தரிடத்தில் விசுவாசம் நிறைந்தவர்களாக நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்று அவர்களுக்குப் பவுல் ஊக்கமுட்டினார். விசுவாசம் என்பது கர்த்தர் யார் மற்றும் அவர் எதை விரும்புகிறார் என்பதைப் பற்றி அறிதலுடன் தொடங்குகிறது; பின்பு அந்த விசுவாசம் நம்பிக்கையுடன் கீழ்ப்படிதலின் பதில் செயலுக்கு வழிநடத்துகிறது.

முடிவுரை

கேள்விக்குறிய விஷயங்கள் பற்றி நாம், “கிறிஸ்துவின் சிந்தையைக்” கற்றுக்கொள்ள அர்ப்பணிக்கப்பட்டிருந்தால் மாத்திரமே, நாம் தேவனுக் கென்று எவ்வாறு வாழவேண்டும் என்பது பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகள், தீர்த்து வைக்கப்பட முடியும். கிறிஸ்துவின் சிந்தையானது புதிய ஏற்பாட்டின் எழுத்துக்களில் காணப்படுகிறது. ரோமர் 10:17ம் வசனம், “ஆதலால் விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும், கேள்வி தேவனுடைய வசனத்தினாலே வரும்” என்று கூறுகிறது. நாம் உண்மையிலேயே கர்த்தரைப் பின்பற்ற நம்மை ஒப்புக்கொடுத்தவர்களாக இருந்தால், தேவன் கூறியுள்ளது என்ன என்பதற்கு ஜாக்கிரதை நிறைந்த கவனம் கொடுத்து, அது அர்த்தப்படுத்துவது என்ன என்பதைக் கற்றுக்கொண்டு, அது நம்மை எந்த இடத்திற்கு வழிநடத்தினாலும், அவரது போதனையைப் பின்பற்றத் தீர்மானம் செய்வோம்.

கிறிஸ்தவர்களுக்கு வளர்ச்சி அவசியமானதாக உள்ளது. நாம் எல்லா வற்றையும் ஒரே வேளையில் கற்றுக்கொள்ள இயலாது, அல்லது தேவன் சிலவற்றைச் செய்யும்படியோ அல்லது சிலவற்றைச் செய்யாதிருக்கும்படியோ கூறியுள்ளது ஏன் என்பதை நாம் எப்போதுமே புரிந்து கொள்ளவும் இயலாது. அவரது சிந்தையைக் கண்டறிய நாம் எவ்வளவு தீர்மானமாக இருக்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கு நமது புரிந்து கொள்ளுதல் வளரும். மற்றவர்கள் அவரது சிந்தையை கண்டறியத் தீர்மானித்திருக்கையில், அவர்களில் புரிந்துகொள்ளுதலின் பக்குவத்தை நாம் கண்டு அவர்களிடத்தில் அதிகமாய் ஈர்க்கப்படுவோம். இந்தச் செயல்முறையைத் தொடருவதால் நாம், பவுலினால் “ஏகமனதும் ஏகயோசனையும் உள்ளவர்களாய்ச் சீர்பொருந்தியிருக்கவும்” (1 கொரிந்தியர் 1:10ஆ) என்று விளக்கப்படுத்தப்பட்டுள்ள உயர்ந்த இலக்கத்திற்கு நெருக்கமாக வளருவோம். தேவன் கூறியுள்ளது என்ன என்பதைக் கவனிப்பதில் நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.